

Give me a lie I can understand rather than a truth I don't understand

- Om videoinstallationen *Subject* af Ditte Lyngkær Pedersen

Ditte Lyngkær Pedersens videoværker synliggør ofte konflikten mellem det subjektive og det objektive i vores genfortællinger af virkeligheden – dette er også tilfældet i to-screens video-installationen *Subject* fra 2007.

Allerede i titlen *Subject* ligger der et ordspil, hvor associationer til ordene *subject* og *object*, lægger tonen an, til det vi møder i de to videoer. Den ene video er uden lyd, og viser en skuespiller, som med hvidmalet ansigt og hvide handsker, mimer en række politiske begivenheder og begreber. I den anden video ser man to hold, som på skift højlydt forsøger at associere sig frem til det begreb/den begivenhed, skuespilleren mimer.

En slags gæt-og-grimasse-leg – der for de fleste er velkendt - som en morsom selskabsleg for venner eller familie. I *Subject* er reglerne dog ændret en smule, da det konsekvent er skuespilleren som mimer – mens det plejer at gå på skift, ligesom indholdet i høj grad er af politisk/samfundsmæssig karakter. Dette skaber et underligt clash, fordi seriøse politiske kriser og begreber kommer i et legende set-up, hvor det gættende publikum og mimeren griner eller ærgrer sig, når fx ord som global opvarmning, ytringsfrihed, Muhammedtegningerne og overlevelse gættes eller ikke gættes.

Det opstår med andre ord en slags Bertolt Brechtsk "Verfremdungseffekt" – som har mulighed for at skabe en kritisk distance hos beskueren. Hvor objektivt formidles disse begivenheder egentlig – af os og af

medierne? Hvor meget er subjektivt fortolkning? Hvor forskelligt kan en enkelt handling/begreb tolkes?

Nogle ord gættes dog hurtigere end andre. Og tidspresset er tydeligt i *Subject*, hvor mimeren optræder som en karikeret studievært i en politisk valgkampsdebat, som med fagter hurtigst muligt skal forenkle budskabet. Holdene gætter de mest visualiserede mediebegivenheder hurtigst, som fx ungdomshuskrisen, fundamentalisme, terrorisme og ondskabens akse. De gættes, fordi begivenhederne i medierne igen og igen har været vist via bestemte billeder – når mimeren visualiserer 9/11, associeres der således hurtigt til terrorisme.

Når mimeren via forenklet gestik derimod forsøger at illustrere komplekse ord som: uddannelse, simplificering, manipulation og hjerne – associerer holdene et væld af ord – og ofte gættes disse ord ikke. En enkelt gestus kan med andre ord opfattes yderst komplekst. Dette tydeliggør de mange lag, der er i de kollektive associations- og fortolkningsprocesser. Da videoerne vises på hver sin skærm, understreger det frustrationen (og glæden) i afkodningen – fordi beskueren sandsynligvis vil skifte blik mellem de to skærme – mellem mimerens enkle gestik og de mange associationer.

De ord, som holdene associerer, gengives på engelsk på skærmen. Flere af associationsrækkerne som fx træet,

udmattet, dødelig, genoprejsning, ofre, martyr etc. får en poetisk klang, som understreges af skrifttypen (skråskrift) og en tøvende karakter "eh..its...". Skriften står i modsætning til den nogle gange stereotype nyhedsformidling, der ofte foretrækker klargørende typografi og udsagn. Det poetiske og det subjektivt tvivlende står således i kontrast til fx det politiske indhold, som mange ofte oplever formidlet seriøst og med en tilsyneladende objektivitet i diverse medier.

Spørgsmålet er så om clash'ene mellem det seriøse og det legende samt mellem det politiske og poetiske virker forløsende, og om humoren "hverdagsliggør" eller fremmedgør de politiske begivenheder.

Subject sætter i første del af de to videoer indirekte fokus på hvordan medierne – i evig indbyrdes konkurrence - visualiserer og forsimples politiske begivenheder, så de hurtigt kommunikeres og dermed gættes. I videoernes sidste del kodes de politiske begivenheder med begreber, der ikke gættes. Begreber som hentyder til måden, hvorpå medierne formidler seriøse og komplekse problemstillinger via bl.a. manipulation. Det kommenteres indirekte, da et af holdene på et tidspunkt bliver sat til at gætte: *Give me a lie I can understand rather than a truth I don't understand.*

Af Anja Raithe